

4.

Farouk verschijnt. Hij draagt een eenvoudig kostuum en een Palestijnse hoofddoek. Hij heeft een boekentas in de rechterhand.

FAROUK: *Salaam.*

SHARON: *Sjaloom.*

RUDY: *'t Zal aan – mij liggen, maar... ken ik u?*

FAROUK: Goedendag, ik ben Farouk... van de Palestijnse delegatie. Dag mevrouw Sharon. Nog steeds even welbevallig als voorheen.

SHARON: Charmeur. *(ze kijken mekaar speels aan)*

RUDY: Kennen jullie mekaar?

SHARON: *(met enige vertraging, alsof ze uit een droom ontwaakt)* Ah, euh... Meneer Farouk heeft al vaker geprobeerd om mij tot toegevingen te dwingen met liefvallige complimentjes. Ik heb ze telkens in dank aanvaard en hem dan wandelen gestuurd.

FAROUK: En ik neem niets terug van wat ik gezegd heb, schoonheid.

SHARON: *(plagerig, verleidend)* Het is u geraden, meneer de terrorist.

RUDY: *(een beetje verveeld)* Wat komt u hier doen?

FAROUK: Is dat niet duidelijk?

RUDY: Ja, de Israëlische delegatie wat komen opgeilen, maar... verdomme!

FAROUK: Wat?

SHARON: Ja, wat?

RUDY: Hoe bent u hier binnengeraakt?!

SHARON: *Oy Gevalt! (Hemellief, O mijn God).* Dat is waar ook! Hoe bent u hier binnengeraakt?!

FAROUK: Niet echt gemakkelijk...

RUDY: Halt! Achteruit! Weg van de tafel!

FAROUK: Pardon?

SHARON: Achteruit!!

FAROUK: Maar... *(doet enkele stappen terug)*

SHARON: Hoe kon ik u vertrouwen, *schmuck*. Rudy, bel de *security*.

FAROUK: Ik kom net van de *security*...

SHARON: Zwijg! Rudy, bel de *security*, verwittig de staatsveiligheid! Ik bel de Mossad. Die zijn hier binnen de minuut.

RUDY: Binnen de...?

SHARON: Halt! Laat die handen zien!

FAROUK: Sharon, wat is er aan de hand? Ik ben al drie uur ondervraagd op de luchthaven en daarnet nog helemaal gefouilleerd.

SHARON: 't Is al goed, *kvetch (zeurkous)*.

RUDY: *(in telefoon)* De militaire wacht? Alarmfase één! Alarmfase één!

FAROUK: *Ay Allah!*

SHARON: Wat hebt ge daar in uw hand?!

FAROUK: Een tas...

SHARON: Wat zit er in?

FAROUK: Euh, documenten.

(Er gaat een alarm af)

SHARON: *(in telefoon)* Hallo? *Red alert, red alert!*

RUDY: Laat dan maar eens zien! Vooruit doe die boekentas eens open!

SHARON: Neen! Laat die boekentas dicht!

RUDY: Wat? Waarom?

SHARON: Omdat er misschien een wapen inzit, een granaat, een pistool,...

RUDY: *(tot Farouk)* Gij, smeerlap! Kom, geef die boekentas maar eens gauw hier! Ik zal ze zelf wel opendoen.

SHARON: Neen, niet doen!

RUDY: Heh?

SHARON: Er zit misschien een bom in met een automatisch ontstekingsmechanisme. Ge doet de boekentas open en "boem". (*in telefoon*) Hallo, zijn jullie daar nog? *Red alert!* (*tot Farouk*) Doe die kleren uit!

FAROUK: Wat?!

SHARON: Die kleren uit! Nu!

FAROUK: Ah, neen! Ik vertik het! Drie keer is genoeg! Ik ga me niet nog eens laten vernederen!

RUDY: Wacht, ik heb de *security* aan de lijn! (*in telefoon*) Wij zitten hier met een indringer. Een verdacht persoon geeft zich uit voor een zekere euh...

FAROUK: Farouk.

RUDY: Farouk, van de Palestijnse delegatie... Wat? Jullie hebben hem net doorgestuurd?... Helemaal gefouilleerd?... Uitgekleed?... Zelfs de onderbroek? Ah?... Calvin Klein. Euh, ja, goed dan. Zet het alarm dan maar af... en, ja, stuur die mannen van de Mossad dan maar terug naar huis. (*tot Sharon*) *All clear*.

FAROUK: Drie keer tot op het naakte lichaam uitgekleed, gefouilleerd en vernederd, en dan nog wordt ik voor terrorist gehouden. Hier laat ik het niet bij!

SHARON: *Kvetch!*

RUDY: Onze excuses, maar wij konden toch niet weten wie u was en wat u al had meegemaakt. Drie keer, zei u?

FAROUK: Eerst op de luchthaven, dan door de militaire wacht en nog eens door de speciale *security* en dan nu dit.

RUDY: Nogmaals onze excuses.

FAROUK: Dit had ik niet van u verwacht, Sharon. Niet van u!

SHARON: Och Farouk. Ge weet hoe het er in deze *business* aan toe gaat als er een aanslag verwacht wordt. Dan kan er niemand nog vertrouwd worden.

FAROUK: Nee, blijkbaar niet, nee. Weet ge, ik heb mijn nek hiervoor uitgestoken. Ik heb geëist om hier vandaag de vertegenwoordiger te zijn, omdat ik geloofde dat als wij twee samen aan tafel zouden zitten er misschien wel iets bereikt zou kunnen worden. Omdat ik geloofde dat *wij* tenminste mekaar konden vertrouwen.

RUDY: Rustig, meneer Farouk. Er waren voldoende redenen om aan te nemen dat u een terrorist bent die hier de vredesgesprekken zou komen oplazen.

FAROUK: O ja? Wat dan zoal?

RUDY: Wel om te beginnen: u bent een Palestijn...

FAROUK: Racist.

RUDY: en u viel een Israëliisch minister lastig...

FAROUK: Met complimentjes?...

RUDY: En de delegaties zouden vandaag nog beperkt blijven tot één persoon. En nu duikt er hier voor de Palestijnen plots een tweede persoon op.

FAROUK: Tweede persoon?

RUDY: Bovendien hadden wij geheime informatie over een mogelijke aanslag. En als u de terrorist niet bent, wie is dan...

(Rudy en Sharon kijken mekaar aan)

RUDY/SHARON: Djamal!!!

(Djamal verschijnt)

DJAMAL: Zeg, wat is al dat lawaai, zeg? Een mens kan nog niet eens rustig wat stoom afblazen.

RUDY: *(heimelijk)* Dag Djamal.

DJAMAL: 't Was precies groot alarm.

RUDY: Ze zochten een indringer.

DJAMAL: Ik dacht al zoiets toen ik die marsmannetjes zag voorbijlopen. En?... Hebben ze hem?

RUDY: Het alarm is opgeheven.

DJAMAL: Goed, dan kunnen wij verder babbelen.

RUDY: Wie zijt gij, Djamal?!

DJAMAL: Euh, Djamal... van de Palestijnse delegatie. Hallo!

RUDY: Zijt gij de échte Djamal?!

DJAMAL: Natuurlijk ben ik de echte Djamal. Ha! (*merkt plots Farouk op*) Ah, volk.

RUDY: Dit is Farouk.

DJAMAL: Salaam.

FAROUK: Salaam.

(*er volgt een pijnlijke stilte*)

DJAMAL: Wat? Moet ik meneer kennen misschien?

RUDY: Ik weet niet. Het is... Farouk... van de Palestijnse delegatie!

DJAMAL: Ah, euh, wat een toeval. *As-salāmoē `alaykoem* Farouk (*vrede over u*). Wat brengt u naar hier?

RUDY: Wel, dat is nu het rare, Djamal. Vandaag zou elke onderhandelingspartij slechts één afgevaardigde naar deze vergadering sturen. En nu blijkt dat de Palestijnse Autoriteit twee afgevaardigden heeft gestuurd!

DJAMAL: Ah ja? Is het waar? Hebben ze u ook gestuurd?

RUDY: Vreemd hè?

DJAMAL: Euh, ja... Ah, ik weet het. U bent gestuurd door de Palestijnse Autoriteit, zegt u? U vertegenwoordigt dus de Westbank? Dat verklaart alles.

RUDY: Hoe dat verklaart alles?

DJAMAL: Wel ja, ik vertegenwoordig de Gazastrook. Wij mogen toch ook mee onderhandelen? Wij hebben toch een aparte overheid. Hij is van Fatah en ik ben van Hamas! En dat verklaart...

RUDY: Hamas? Nu weet ik weer waar ik u nog gezien heb. (*hij start de laptop op*)

DJAMAL: Ja, ja, ergens buiten Camp David, dat hebben we al gezegd.

RUDY: Nee, ik heb u vanmorgen gezien. Toen ik opstond.

SHARON: Bij u thuis?

DJAMAL: Dat is een vuile, smerige leugen! Ik heb niet bij hem geslapen! Ik ben geen pervert!

RUDY: Nee, ge hebt niet bij mij geslapen. Ik heb u gezien op *You Tube*!

SHARON: *You Tube*? Dan is hij die amateur...

FAROUK: Hebt gij een filmke op *You Tube* gezet? Vet.

(Rudy speelt het You Tube-filmpje af. Eventueel zien we het geprojecteerd op de witte achtergrond. Alledrie scharen ze zich achter de laptop. Djamel staat wat verderop te blinken)

SHARON: 't Is precies wel wat donker.

RUDY: Ja, daardoor had ik hem niet meteen herkend.

FAROUK: "Coole" muziek.

RUDY: Hij ziet er zo wel stoer uit, hè.

SHARON: Ik vind het nogal luguber, zo een filmke.

(Als het filmpje geprojecteerd wordt, zien we Djamel in vol ornaat tegen een groene achtergrond. In ieder geval horen we Djamel in het filmpje zeggen:)

STEM: *"Mijn boodschap aan de joden is dat Allah alwetend is en dat wij, in de naam van Allah, u zullen najagen en uw bloed zullen drinken en dat wij niet zullen rusten tot onze dorst en die van onze kinderen is gelest. Jihad is de enige weg om ons heilig land te zuiveren van de zonen van de apen en de varkens. O, mijn lieve moeder, die voor mij heeft gezorgd, laat mij u niet bedroefd zien op de dag van mijn huwelijk met de maagden van het paradijs..."*

DJAMAL: *(plots fel)* Ja, 't is al goed! Ge hebt me ontmaskerd. *(hij slaat de laptop dicht alsof hij verlegen is voor het vervolg)* Ik ben inderdaad de terrorist op *You Tube*! *Allah Akbar!* *(Allah is groot)* Hahahahaha... *(hij trekt zijn jas open en laat de explosieven zien, hij buldert, springt rond van vreugde)* Schaakmat! *La ilaha ila Allah (er is geen god dan Allah)*. Nu is het eindelijk zover! De verlossing is nabij!!

RUDY: Djamel! Ge gaat dat toch niet écht doen!

SHARON: Nee, Djamel, doe het niet!

RUDY: Ge ként ons!

FAROUK: In naam van Allah, doe het niet!

SHARON: *(stil tot Rudy)* Bel de security!

RUDY: *(terwijl Djamal de ontsteking tevoorschijn haalt, die er uitziet als een dikke balpen)* Zijt ge zot? Hij heeft de ontsteking vast!

DJAMAL: Inderdaad. Eén simpele druk op de knop en “boem”. Hahahaha.

FAROUK: *Allah Akbar.*

RUDY: Djamal, stop er mee!

SHARON: We hebben al meer dan genoeg geduld met u gehad.

DJAMAL: *Ik heb al meer dan genoeg geduld gehad! (hij danst en springt rond)*
(tot Sharon) VUIL JOODS VARKEN!!!
(tot Rudy) HYPOCRIETE GATLIKKER!!!
(tot Farouk) VUILE VERRADER!!!

RUDY: *(tot Farouk)* La Tourette.

DJAMAL: Niks La Tourette! Het is volledig uit vrije wil! *(in het oor van Sharon)* Zal ik u eens een geheimpje vertellen? Ik heb nooit La Tourette gehad! Hahahaha.

SHARON: Vuile afzeiker! Kaffer!!

DJAMAL: Rustig blijven of ik druk op het knopje! Klik klik! Klik klik! Haha!
(zingt) “La pendule fait tic-tac-tic-tic...”

SHARON: Ach, ontploft!

DJAMAL: Dat is wel de bedoeling, ja. Boem! *“Quand notre coeur fait boum, tout avec lui dit boum, et c'est l'amour qui s'éveille”.* Hahaha. *(Plots stopt hij met lachen en dansen)* Maar, genoeg gelachen. Het is tijd. Werp nog een laatste blik op deze wereld, zeg nog een lief woord tot mekaar en...

SHARON: Nee, Djamal!

RUDY: Wacht! Ik weet dat ge dit niet echt wilt doen, Djamal.

DJAMAL: Ha ja?

RUDY: Ja, want als ge dit echt wilde doen, dan had ge het al veel eerder gedaan. Maar ge hebt al die kansen om ons op te blazen, laten passeren. Ge hebt al die uren dat ge dit vredesgesprek bruusk kon afbreken laten voorbijgaan. En waarom? Omdat ge eigenlijk in uw diepste binnenste niet wilde dat die bom afging.

DJAMAL: Ja?

SHARON: Ja, Djamal, dat is waar. Er is stilaan een band tussen ons gegroeid. Die scheldwoorden waren eigenlijk slechts een uiting van liefde.

RUDY: De passie waarmee ge dat zei...

SHARON: Het gevoel dat in die woorden lag...

RUDY: Het was een hunkering naar vrede...

SHARON: Naar liefde...

DJAMAL: Echt?

SHARON: Ge wilt ons helemaal niet dood.

DJAMAL: Nee?

RUDY: Nee, Djamal. Ge wilt onze familie dat niet aandoen.

SHARON: En uw eigen familie toch ook niet. Denk aan uw dierbaren.

FAROUK: Denk aan uw moeder.

RUDY: En aan Hamid.

DJAMAL: Hamid?

SHARON: Wie is Hamid?

DJAMAL: (*plots fel*) Hamid is dood! Waarom denkt ge dat ik hier sta met een bom aan mijn lijf?!

RUDY: Hamid is dood? Maar hij leefde toch nog toen...

DJAMAL: Wat denkt ge dat er in zijn hoofd omging, 'meneer Rudy', toen hij uit de gevangenis kwam? Wat denkt ge dat al die opgekropte haat en woede met hem heeft gedaan? Hij is een martelaar van de jihad geworden, 'meneer Rudy'.

RUDY: Mijn god, heeft hij zich...

SHARON: (*snel*) Maar uw moeder leeft nog.

RUDY: Ja, ge hebt dat filmpje toch voor haar gemaakt. *Zij* leeft nog.

DJAMAL: Ze ademt nog, ja. Maar ze leeft niet meer. Ze is gestorven op de dag dat Hamid stierf.

FAROUK: Ze leeft nog, Djamal. En ze heeft u nodig.

DJAMAL: Nee, ze heeft mij niet nodig. Ik ben een schande voor haar. Ik ben een lafaard die zijn broer nog niet gewroken heeft.

SHARON: Denk dan aan uw grote liefde.

DJAMAL: Ik heb geen grote liefde! (*plots verdrietig*) Dat is het probleem. Niemand houdt van mij... en ik hou van niemand. Ik heb het nochtans geprobeerd... (*plots weer vrolijker*) Maar één simpele druk op de knop en ik heb tweeënzeventig maagden, voor mij alleen!

SHARON: Ge weet dat dat fabeltjes zijn, Djamal, die tweeënzeventig maagden.

RUDY: Kom, leg die ontsteker neer.

DJAMAL: Denken jullie dat ik zot ben?! Natuurlijk is dat van die tweeënzeventig maagden waar. En ik heb al die uren niet gearzeld omdat ik de bom niet zou willen laten ontploffen, maar omdat ik nog niet mocht!! Ik moest wachten tot meneer hier, die vuile verrader, gearriveerd was. Wel, nu is hij er! Dus: "*say cheese*"!

RUDY: (*in paniek*) Nee Djamal, Niet doen! Jullie mogen Jeruzalem hebben!

SHARON: Wat?

RUDY: Sharon heeft het beloofd! Daarnet, toen gij even weg waart.

SHARON: Maar zot! Dat is niet waar.

RUDY: (*stil, maar dreigend*) Zwijg, teef! Of wilt ge perse dood? (*luid*) Jeruzalem voor Palestina.

FAROUK: En de muur rond de Westbank?

RUDY: Die muur wordt afgebroken!

SHARON: Wat?! Dat is trouwens geen muur, dat is een beschermingshek!

FAROUK: Een hek? Het ziet er nochtans uit als een betonnen muur.

SHARON: Het is een hek! Van beton, maar het is een hek!

FAROUK: En die muur rond Gaza is ook een hek zeker?

SHARON: Ja, maar die blijft!

RUDY: Die verdwijnt!

SHARON: Wat?

RUDY: En de Palestijnse vluchtelingen mogen weerkeren.

SHARON: Zijt gij nu helemaal zot geworden?!

FAROUK: Allemaal?

SHARON: Nee!

RUDY: Ja!

SHARON: Nee!

RUDY: *(knijpt Sharon haar strot dicht)* Ja, allemaal! Allemaal Djamal! Allemaal!
(Sharon snakt naar adem, molenwiekt, spartelt...) Hoort ge dat, Djamal? Sharon zegt het ook. Ze mogen allemaal terugkeren. Vooruit Sharon, zeg het nog eens.

SHARON: *(de strot wordt nog steeds dichtgeknepen)* Uhhh...

RUDY: Hebt ge het gehoord? Neen? Duidelijker articuleren, Sharon!

SHARON: Uhhh...

RUDY: Zeg het Sharon! Zeg dat ze mogen terugkeren!

SHARON: Gggg... ggg...

RUDY: Zeg het! Allemaal! ZEG HET!!

SHARON: ... Ggg... ghh... ha... al... allemaal.

RUDY: Hebt ge het gehoord, Djamal? Allemaal! Ze mogen allemaal terugkeren!

DJAMAL: Allemaal?

RUDY: En Jeruzalem wordt de hoofdstad van Palestina, Djamal! Zeg het, Sharon! Zeg dat Jeruzalem de hoofdstad van Palestina wordt. Zeg het!

SHARON: Ggg... gghhh... gheruzalem...

RUDY: Hebt ge het gehoord? *(met tranen in de ogen)* Hebt ge het gehoord, Djamal?
(jankend) Hebt ge het gehoord?...

DJAMAL: *(wezenloos)* Ja, ik heb het gehoord.

RUDY: *(tegen Farouk, snikkend)* Hij heeft het gehoord. Hij heeft het gehoord.

FAROUK: Ja, hij heeft het gehoord.

(Rudy laat Sharon als een zak vallen)

RUDY: Dit wordt een historische vrede, Djamal. Met deze vrede schrijft ge geschiedenis. Eindelijk echte vrede, eindelijk een echte staat Palestina, zonder muur, en met een echte hoofdstad... En het is uw vrede, Djamal. Gij hebt ze gemaakt! Gij zijt de held van de Palestijnen. Gij, Djamal... Gij!

(Muziek: Agnus Dei uit de Hohe Messe van J.S. Bach)

DJAMAL: Ik?

RUDY: Gij. En gij alleen... *(hij zakt snikkend in mekaar)*